

Arrest

nr. 97 655 van 21 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 25 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 mei 2012 tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 14ter).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat G. VAN AVERMAET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker treedt op 16 juli 2008 te Marokko in het huwelijk met mevrouw S. A.

1.2. Verzoeker dient op 14 juni 2010 bij het Belgische consulaat te Casablanca, Marokko, een aanvraag in om in het bezit gesteld te worden van een visum type D (gezinshereniging), teneinde zijn echtgenote in België te kunnen vervoegen. Verzoekers echtgenote is van Marokkaanse nationaliteit en op dat ogenblik verblijfsgerechtigd in België als familielid van een burger van de Unie.

1.3. Op 27 mei 2011 wordt het gevraagde visum toegestaan.

1.4. Verzoeker komt op 19 juni 2011 België binnen en wordt op 4 augustus 2011 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot en met 4 augustus 2012.

1.5. Verzoeker dient zich op 9 mei 2012 aan bij de administratieve diensten van de stad Lokeren teneinde een verlenging te vragen van zijn A-kaart.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 21 mei 2012 de beslissing tot intrekking van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 29 mei 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 11, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 26/4, §1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen,

wordt er een einde gesteld aan het verblijf in het Rijk van:

[...]

gemachtigd tot een verblijf op basis van artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden:

☐ *de betrokkene voldoet niet meer aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).*

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van betrokkene blijkt dat deze niet stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Er werden interimloonfiches voorgelegd van 23 januari 2012 tot 27 april 2012. Aangezien interim contracten per definitie tijdelijk van aard zijn, er slechts inkomsten van 3 maanden worden aangetoond en verder geen enkel bewijs van vroegere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen worden aangebracht, is met de loonfiches niet aangetoond dat betrokkene over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Uit de aangebrachte stukken blijkt dat de echtgenote van betrokkene van november 2009 tot april 2012 onafgebroken leefloon geniet.

Wanneer het verblijfsrecht van betrokkene in het gedrang komt, worden reële stappen ondernomen om werk te zoeken.

Aangezien betrokkene pas in België aangekomen is op 19.06.2011 weegt de duur van het verblijf niet op tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht. Tevens kan niet aangenomen worden dat de familiale of culturele en sociale banden met het land van herkomst niet meer belangrijk zijn na een verblijf van iets meer dan 10 maanden in België. Wat betreft de aard en de hechtheid van de gezinsband: betrokkene is sedert 16.07.2008 gehuwd, maar dit kan niet opwegen tegen het feit de aangebrachte inkomsten zeer laag zijn.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien de

vordering tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de beginselen vervat in artikel 10 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de elementaire rechten van de mens, van de rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

"[...] Verzoeker heeft nooit behoorlijke gelegenheid gehad om zijn zaak te verdedigen.

De heer Minister hield op geen enkel ogenblik rekening met de argumenten die door verzoeker werden opgeworpen of konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad.

De omstandigheden die door de vreemdeling worden aangevoerd tot staving van zijn aanvraag moeten door de administratieve overheid in elk bijzonder geval worden onderzocht. Dit onderzoek moet tot uiting komen in de motivering van de beslissing die uitspraak doet over de aanvraag.

In casu is de administratieve overheid niet eens tot het onderzoek van de grond van de zaak gekomen ...

In het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten wordt zonder meer gesteld dat verzoeker niet meer zou voldoen aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de wet (artikel 11, §2, eerste lid, 1°).

De motivering luidt als volgt (stuk nr. 1): [...]

In hogervermelde bestreden beslissing, waarop huidig bestreden bevel is gebaseerd, wordt zonder meer gesteld dat verzoeker niet zou kunnen aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt.

Verzoeker legt dan ook de nodige bewijsstukken voor waaruit het tegendeel blijkt. Ondertussen is verzoeker nog steeds aan het werk, weze het wel bij wijze van interimcontracten. Maar dit argument van verwerende partij dient van de hand te worden gedaan, gelet op het feit dat verzoeker nog steeds aan de slag is.

Verzoeker toont voldoende inzet en tracht er alles aan te doen wat binnen zijn bereik ligt om zich te integreren in België ook op professioneel vlak. Verzoeker wilt zelf instaan voor de behoeften van zijn gezin.

Het is dan ook de logica zelve dat verzoeker niet onmiddellijk in aanmerking kwam voor een job gelet op zijn beperkingen o.a. wat de Nederlandse taal betreft.

Ook op dit vlak is verzoeker niet blijven stilzitten en heeft hij een cursus inburgering gevolgd om zich volledig te integreren en de Nederlandse taal onder de knie te krijgen. Daarenboven is hij nog steeds bezig met een taalcursus Nederlands (stuk nr. 11).

De motivering aangehaald in de bestreden beslissing kan dan ook niet in aanmerking worden genomen gelet op het volgende (stuk nr. 11):

"Sinds 23.01.2012 is [A.C.] aan het werk via interimcontracten. Tot op heden is [C.] altijd tewerkgesteld geweest, enkel rond de geboorte van zijn dochter is hij enkele dagen thuis geweest.

Op 23.01.2012 is ten gevolge van zijn tewerkstelling zijn recht op steun voor vreemdelingen stopgezet.

[C.] zijn tewerkstelling heeft ook gevolgen voor het recht op leefloon van zijn vrouw [A.S.]. Tot aan [C.] zijn tewerkstelling had [S.] een leefloon categorie 1, samenwonende. Van 23.01.2012 tot en met 25.03.2012 had zij een toekenning leefloon categorie 1 mits verrekening van de inkomsten van [C.].

Gelet op de gewijzigde gezinssituatie had zij van 26.03.2012 tot en met 30.04.2012 een toekenning leefloon categorie 3 (zij is gezinshoofd met een kind ten laste) wederom mits verrekening van de inkomsten van [C.]. Vanaf 01.05.2012 is het recht op leefloon van [S.] stopgezet geweest daar wij van mening waren [C.] over een volwaardig loon beschikt.

[S.] heeft echter nooit het volledige bedrag aan leefloon ontvangen sinds de tewerkstelling van haar echtgenoot, [C.]. (...) "[...]" [...]

Dit impliceert dat door verzoekers tewerkstelling zijn echtgenote significant minder leefloon en uiteindelijk geen leefloon meer mocht ontvangen.

Het is dan ook geenszins het geval dat verzoeker enkel en alleen stappen onderneemt om werk te zoeken wanneer zijn verblijfsrecht in het gedrang komt, aangezien zijn tewerkstelling toch wel verregaande consequenties met zich meebrengt voor de financiële gevolgen van zijn gezin.

Verzoeker wilt net zoals iedere Belg zich inzetten om eigen inkomsten te verwerven zodat er geen sprake is van profitariaat in hoofde van verzoeker.

Er anders over oordelen druist in tegen elk redelijkheid en de rechten van verdediging en getuigt geenszins van een behoorlijk en zorgvuldig bestuur. Tevens is hiermee niet voldaan aan de materiële motiveringsplicht en de Wet motivering van Bestuurshandelingen. Ook wordt hiermee aan verzoeker onmogelijke eisen gesteld die in geen geval in overeenstemming kunnen zijn met de instructies van de wet van 15 december 1980.

Verwerende partij legt hierbij zomaar de bijgevoegde stukken naast zich neer, nl. de verscheidene arbeidscontracten voor uitzendarbeid, de bewijzen van inburgering,...

Verwerende partij is bijgevolg tegenstrijdig waar ze stelt dat de verzoeker niet over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt, vermits de bewijzen voorhanden zijn dat verzoeker nu toch reeds geruime tijd aan de slag is.

Bovendien zou een uitwijzing van verzoeker een ernstige inbreuk betekenen op zijn recht op gezinsleven, daar hij nog maar onlangs vader geworden is van een dochter [S.] (stuk nr. 7)."

4.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 11, § 2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet gesteld dat verzoeker niet meer voldoet aan één van de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet, omdat uit de voorgelegde bewijzen van bestaansmiddelen blijkt dat deze niet stabiel, toereikend en regelmatig zijn. Hierbij wordt er verder op gewezen dat interim-tewerkstelling per definitie tijdelijk is, er slecht voor drie maanden inkomsten worden aangetoond en geen bewijs wordt voorgelegd van eerdere of toekomstige tewerkstelling of bestaansmiddelen. Ook wordt vermeld dat verzoekers echtgenote van november 2009 tot en met april 2012 een leefloon genoot. Verder oordeelt verweerder in de bestreden beslissing dat verzoeker pas in België is aangekomen op 19 juni 2011 en dat bijgevolg de duur van het verblijf in België niet opweegt tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht en niet kan worden aangenomen dat verzoekers familiale, culturele of sociale banden in het land van herkomst niet meer belangrijk zijn. Hierbij wordt eveneens aangegeven dat verzoeker gehuwd is sinds 16 juli 2008, doch dat dit niet kan opwegen tegen het feit dat

de aangebrachte inkomsten zeer laag zijn. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de (artikelen 2 en 3) van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

4.2.2. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de motivering van de bestreden beslissing niet correct is, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 11 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 11, § 2 van de Vreemdelingenwet – dat de juridische grondslag van de bestreden beslissing uitmaakt – luiden als volgt:

“§ 2 De minister of zijn gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 10 toegelaten werd tot een verblijf in het Rijk in een van de volgende gevallen niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven:

1° de vreemdeling voldoet niet meer aan een van de in artikel 10 bepaalde voorwaarden;
[...].

De op het punt 1°, 2° of 3° gebaseerde beslissing mag enkel getroffen worden gedurende de eerste drie jaar na de afgifte van de verblijfstitel of, in de gevallen bedoeld in artikel 12bis, §§ 3 of 4, na de afgifte van het document dat bewijst dat de aanvraag werd ingediend.

De minister of diens gemachtigde kan met het oog op een verlenging of vernieuwing van de verblijfstitel, controles verrichten of laten verrichten om na te gaan of de vreemdeling voldoet aan de voorwaarden van artikel 10. Hij kan op elk moment specifieke controles verrichten of laten verrichten in geval dat er gegronde vermoedens zijn van fraude of dat het huwelijk, het partnerschap of de adoptie tot stand is gekomen om voor de betrokken persoon toegang tot of verblijf in het Rijk te verkrijgen.

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf op basis van het eerste lid, 1°, 2° of 3°, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

[...]”

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 10 van de Vreemdelingenwet stellen verder als volgt:

“§ 1 Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

[...]

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet:

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;
[...]

[...]

§ 2 [...]

[...]

De vreemdeling bedoeld in § 1, eerste lid, 4° en 5°, moet het bewijs aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen zoals bepaald in § 5 om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste van de openbare overheden vallen. Deze voorwaarde is niet van toepassing indien de vreemdeling zich enkel laat vervoegen door de leden van zijn familie bedoeld in § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje.

[...]

§ 5 De stabiele en toereikende bestaansmiddelen bedoeld in § 2, derde lid, moeten ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslag, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

Het is *in casu* niet betwist dat verweerder binnen de termijn van drie jaar voorzien in artikel 11, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker betwist wel dat hij niet langer voldoet aan de voorwaarden van artikel 10 van de Vreemdelingenwet. Hij stelt dat verweerder ten onrechte vaststelde dat hij niet heeft aangetoond dat er sprake is van stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen.

Verweerder kwam tot deze conclusie aangezien verzoeker – in het kader van de aanvraag tot verlenging van zijn tijdelijke verblijfsrecht – slechts bewijzen van interim-tewerkstelling aanbracht, welke per definitie tijdelijk is, er slecht voor drie maanden inkomsten waren aangetoond en geen bewijs was voorgelegd van eerdere of toekomstige tewerkstelling. Tevens besloot hij hiertoe omdat de echtgenote van verzoeker van november 2009 tot april 2012 onafgebroken een leefloon genoot.

De bestreden beslissing is aldus in wezen gegrond op de vaststelling dat verzoeker niet meer voldoet aan de voorwaarde bepaald in artikel 10, § 2, derde lid en § 5 van de Vreemdelingenwet, dat de echtgenoot die verzoekt om gezinshereniging het bewijs moet aanbrengen dat de vreemdeling die vervoegd wordt beschikt over toereikende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen om zichzelf en zijn gezinsleden te onderhouden en om te voorkomen dat zij ten laste vallen van de openbare overheden.

In casu blijkt uit de stukken die verzoeker in het kader van zijn aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsrecht overmaakte aan het bestuur dat verzoeker en zijn echtgenote enerzijds een inkomen uit interim-tewerkstelling van verzoeker hadden voor de periode van 23 januari 2012 tot en met 27 april 2012 en anderzijds verzoekers echtgenote sinds november 2009 en dit “tot heden en verder” een leefloon geniet. Zoals blijkt uit artikel 10, § 5 van de Vreemdelingenwet kan dit laatste ‘inkomen’ evenwel niet mee in rekening worden gebracht bij de bestaansmiddelen als dusdanig waarover het gezin

beschikt. Bijgevolg is verweerder bij zijn beoordeling van de bestaansmiddelen op correcte wijze enkel uitgegaan van de inkomsten uit interim-tewerkstelling van verzoeker zelf.

Verzoeker betwist niet dat zijn inkomsten enkel uit interim-arbeid voortvloeien, wat tevens steun vindt in het administratief dossier. Hij is evenwel van mening dat verweerders bezwaren met betrekking tot het stabiele karakter ervan *“van de hand [dienen] te worden gedaan, gelet op het feit dat verzoeker nog steeds aan de slag is”*. Evenwel merkt de Raad op dat verweerder terecht oordeelde dat interim-tewerkstelling per definitie tijdelijk is. Het kan niet als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder oordeelde dat een bewijs van interim-tewerkstelling niet volstaat als bewijs dat er sprake is van stabiele en regelmatige bestaansmiddelen. Dit geldt des te meer nu er slechts sprake is van een interim-tewerkstelling van drie maanden, voorafgegaan door een niet-tewerkstelling van een kleine zes maanden. Daarnaast stelt de Raad vast dat gedurende de maanden waarvoor verzoeker stukken van interim-tewerkstelling aanbracht, verzoekers echtgenote tevens financiële steun genoot. Hieruit blijkt aldus eveneens dat voor deze maanden het inkomen van verzoeker niet voldoende bleek om te voorzien in het levensonderhoud van het gezin, zodat evenmin kan worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte besloot dat de inkomsten niet toereikend zijn.

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift in dit verband nog bijkomende bewijzen dat hij ook na april nog tewerkgesteld was op interim-basis. Tevens voert hij aan dat zijn echtgenote sinds 1 mei 2012 geen financiële steun meer geniet. De Raad stelt evenwel vast dat deze stukken en gegevens pas voor het eerst bij de Raad worden aangebracht, en niet voorlagen bij het bestuur op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Het kwam nochtans aan verzoeker toe om de stukken die hij nuttig en relevant achtte in het kader van de aanvraag tot verlenging van zijn verblijfsrecht over te maken aan het bestuur. Er kan dan ook niet worden vastgesteld dat verweerder ten onrechte met deze stukken en gegevens geen rekening hield bij het nemen van de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Daarenboven merkt de Raad op dat het nog steeds bewijzen van interim-tewerkstelling betreft. Noch deze stukken noch het gegeven dat zijn echtgenote vanaf 1 mei 2012 niet langer een leefloon zou ontvangen zijn van aard dat hiermee het motief in de bestreden beslissing wordt weerlegd dat – gelet op de interim-tewerkstelling van verzoeker, die per definitie tijdelijk is – het stabiel en regelmatig karakter van de bestaansmiddelen voor het gezin niet of niet afdoende is aangetoond.

In zoverre verzoeker verwijst naar het schrijven van het OCMW van Lokeren (overtuigingsstuk 11) en stelt dat hieruit blijkt dat sinds de tewerkstelling van verzoeker zijn echtgenote een significant minder leefloon ontvangt en sinds 1 mei 2012 zelfs geen leefloon meer ontvangt, merkt de Raad bovendien en ten overvloede op dat het betreffende schrijven waarnaar verzoeker verwijst niet effectief is gevoegd bij zijn verzoekschrift. Het is evenmin opgenomen in het administratief dossier. Verzoeker citeert weliswaar uit dit schrijven, doch het gegeven dat dit stuk niet wordt voorgelegd aan de Raad verhindert de Raad kennis te nemen van dit document en aldus de inhoud van dit stuk na te gaan. De Raad kan bijgevolg ook geenszins nagaan op welk ogenblik het OCMW heeft besloten dat verzoekster echtgenote vanaf 1 mei 2012 geen recht meer heeft op leefloon, zodat niet vaststaat dat in deze zin al was beslist op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Dit gegeven laat verder ook niet toe vast te stellen dat verweerder niet is uitgegaan van een juiste feitenvinding. In de bestreden beslissing wordt immers slechts gesteld dat *“de echtgenote van betrokkene van november 2009 tot april 2012 onafgebroken leefloon geniet”* en daarenboven werd het leefloon van verzoekers echtgenote, zoals hierboven reeds vastgesteld, op correcte wijze niet mee in rekening gehouden bij de bestaansmiddelen als dusdanig van het gezin.

Verzoeker toont, door louter te stellen dat bewijzen voorhanden zijn dat hij toch reeds geruime tijd werkt en aldus in wezen aan te geven niet akkoord te gaan met de beoordeling van verweerder, verder nog niet aan dat de motivering van de bestreden beslissing tegenstrijdig is of verweerder op enig punt tegenstrijdig heeft gehandeld.

Waar verzoeker daarnaast stelt dat hij er alles aan tracht te doen om zich te integreren in België, ook op professioneel vlak, dat hij een cursus inburgering heeft gevolgd en nog steeds bezig is met een taalcursus Nederlands, merkt de Raad op dat deze argumenten het determinerende motief van de bestreden beslissing, met name dat het gezin niet beschikt over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen, niet weerleggen. Hij weerlegt aldus evenmin de motivering in de bestreden beslissing dat de korte duur van zijn verblijf in België niet opweegt tegen het niet verlengen van het verblijfsrecht en dat gelet op deze korte duur ook niet kan worden aangenomen dat de familiale, culturele of sociale banden met zijn herkomstland niet meer van belang zijn.

In zoverre verzoeker kritiek uit op de motivering in de bestreden beslissing dat hij enkel reële stappen zou hebben ondernomen om werk te zoeken op het ogenblik dat zijn verblijfsrecht in het gedrang komt en in dit verband wijst op zijn goede intenties om zich – ook professioneel – te integreren in België, dient verder te worden vastgesteld dat dit een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de kritiek op dit motief dringt zich bijgevolg niet op, daar een eventuele onregelmatigheid ervan niet van aard is om de bestreden beslissing aan te tasten (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht of van de artikelen 10 en 11 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Verzoeker verwijst nog naar de *“beginselen vervat in artikel 10 van de wet van 15 december 1980”* en de *“instructies van de wet van 15 december 1980”*. Uit deze vage omschrijving blijkt evenwel niet de concrete bepaling of het precieze beginsel dat verzoeker geschonden acht. De Raad stelt dan ook vast dat het middel op dit punt onvoldoende precies is om ontvankelijk te zijn.

3.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker tevens geschonden acht – legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen.

Verzoeker geeft nog aan dat hij geen behoorlijke gelegenheid heeft gekregen om zijn zaak te verdedigen en dat geen rekening werd gehouden met de argumenten die door hem werden opgeworpen *“of konden worden opgeworpen indien hij daartoe de kans zou hebben gehad”*. De Raad stelt evenwel vast dat de bestreden beslissing werd genomen nadat verzoeker op 9 mei 2012 via de stad Lokeren verzocht om een verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel en op grond van de door hem op dat ogenblik overgemaakte bewijsstukken om aan te tonen dat hij nog voldeed aan de verblijfsvoorwaarden. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij aangeeft dat hij niet de kans had om stukken voor te leggen voorafgaand aan de bestreden beslissing om aan te tonen dat hij (nog) voldeed aan de verblijfsvoorwaarden. Hij heeft aldus wel de gelegenheid gehad om de argumenten en stukken die hij dienstig achtte over te maken aan het bestuur. Verzoeker toont ook niet aan dat ten onrechte geen rekening zou zijn gehouden met door hem voorafgaand aan de bestreden beslissing aangebrachte gegevens en/of stukken. Hij kan evenmin worden gevolgd waar hij stelt dat verweerder geen onderzoek van de grond van de zaak heeft gedaan, nu wel degelijk een onderzoek naar de bestaansmiddelen werd doorgevoerd. Verzoeker blijkt verder ook in gebreke dit standpunt nader toe te lichten. Er blijkt verder ook niet welk belang verzoeker heeft bij zijn betoog, nu hij ook bij zijn verzoekschrift geen stukken aanbrengt die van aard zijn dat zij de determinerende motieven in de bestreden beslissing kunnen weerleggen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan aldus niet worden vastgesteld.

3.2.6. De Raad wijst er verder op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957; RvS 28 juni 2011, nr. 214.223). Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

3.2.7. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

3.2.8. Waar verzoeker nog verwijst naar een schending van de “*elementaire rechten van de mens*”, merkt de Raad op dat luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middel*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Een loutere verwijzing naar de “*elementaire rechten van de mens*” is onvoldoende precies als aanduiding van de rechtsregel die geschonden wordt geacht en in deze zin is dit onderdeel van het middel dan ook onontvankelijk.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat in zoverre verzoeker met zijn betoog dat “*de uitwijzing van verzoeker een ernstige inbreuk op zijn recht op gezinsleven zou betekenen, daar hij nog maar onlangs vader geworden is van een dochter*” doelt op een schending van artikel 8 van het EVRM, dit betoog niet kan volstaan om tot een schending van dit artikel te besluiten. Uit artikel 8 van het EVRM kan immers geen algemene verplichting voor een Staat afgeleid worden om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van echtparen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Er dient hierbij verder te worden vastgesteld dat verzoeker niet aangeeft dat hij enkel een gezinsleven kan hebben in België, noch dat er bepaalde obstakels bestaan om elders een gezinsleven te ontwikkelen. In dit verband stelt de Raad ook vast dat uit de voorgelegde stukken blijkt dat zowel verzoekers echtgenote als zijn kind de Marokkaanse nationaliteit hebben. *In casu* kan aldus niet worden vastgesteld dat er sprake is van een niet-geoorloofde inmenging in het gezinsleven van verzoeker of van een positieve verplichting op grond van artikel 8 van het EVRM om verzoeker alsnog toe te laten op het Belgische grondgebied. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt, door louter te wijzen op het kind, niet aangetoond.

Het enige middel is, in zoverre het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig februari dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS